tine, te îndeamnă, te îmbie, te mângâie ori te ameninţă!

Toate lucrurile sunt fiinţe, cu intenţionalităţi şi gesturi proprii. Ele nu constituie o alcătuire statică de esenţe ierarhizate, după gradul lor de fiinţă; ci o vastă procesiune, în care simbolul dezvăluie insul şi insul acoperă simbolul. Lumea văzută, în care lucrurile se petrec ca nişte semne de dincolo către noi, nu dezvăluie numai o lume nevăzută, faţă de care e în raport de la substrat la aparenţă; ci lumea văzută şi cea nevăzută se întrepătrund cu eficienţe schimbătoare, ca şi în mitologie.

Plinătatea aceasta dinamică şi schimbătoare a existenţei româneşti nu ne întâmpină numai în lumea noastră de la ţară. Numai că, în oraşe, unde lucrurile s-au laicizat şi unde lumea a devenit „pozitivă", lucrurile iau altă formă. Căci ce altceva este dorinţa de a afla, alergarea aceasta continuă după „noutăţi", a românului din oraşe, setea lui de zvon şi chipul în care se satisface de îndată ce fantezia lui îi arată că ceea ce i se par a fi faptele se-nclină către un înţeles care-l linişteşte, ori ia atitudini ameninţătoare, la fel cu ielele de la cotitura drumului pentru călătorul întârziat în noapte?